

konkret vurdering at begrænse den pågældende udlændings kommunikation udadtil.

Det må klart forudsættes, at sagen mod den pågældende og de relevante bestræbelser på udsendelse fremmes mest muligt, idet det dog bemærkes, at hvis udlændingen ikke medvirker til udsendelse, kan dette komme pågældende til skade i relation til den mulige tidsmæssige udstrækning af opretholdelsen af tiltag, der forhindrer udlændingen i gennem medierne at skabe sig et asylgrundlag.

Tiltag efter den nævnte nye udtrykkelige hjemmel skal altid anvendes proportionalt i forhold til den enkelte sag og med respekt for muligheden af at anvende de allerede eksisterende tiltag.

Et iværksat tiltag skal løbende revurderes i forhold til sagens udvikling og i forhold til proportionaliteten, og tiltag skal ophøre straks, såfremt grundlaget herfor ikke længere er til stede.

Tiltag skal altid respektere Danmarks internationale forpligtelser og grundlovens frihedsrettigheder.

Med henblik på at undgå, at den pågældende kan forhindre sin udsendelse på grund af princippet om non-refoulement, herunder at den pågældende gennem interviews og offentlig omtale af sin person kan skabe sig et asylgrundlag, kan det overvejes at supplere bestemmelserne i udlændingelovens §§ 37 c, d og e, således at det er muligt under frihedsberøvelsen at afskære eller begrænse udlændingens adgang til besøg og anden kontakt, der kan medvirke til at forhindre udsendelsen. Af samme grunde kan der være anledning til under retsmøder i sagen, herunder under hovedforhandlingen, at anvende navneforbud, referatforbud eller lukkede døre. Dette ændrer ikke ved udlændingens almindelige løbende adgang til kontakt med dennes advokat.

Beslutningen herom skal – som tilfældet er i dag med beslutninger efter bestemmelserne i §§ 37 c, d og e – kunne efterprøves ved domstolene.

Det bemærkes, at der er knyttet varetagelsen af helt særlige formål til de respektive indgreb, der således alene må anvendes til opfyldelse af disse formål og alene må anvendes i det omfang, at indgrebene er proportionale med forfølgelsen af det relevante formål.

Der er efter arbejdsgruppens opfattelse ikke behov for yderligere supplerende indgreb eller vilkår under behandlingen af en sag om statens sikkerhed, hverken i den eksisterende form eller efter den ovennævnte nye model.

Det bemærkes dog, at frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36 efter de gældende regler alene må anvendes, såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige. Dette gælder også i sager om

personer, der er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1, fordi de må anses for en fare for statens sikkerhed. Foranstaltningerne efter udlændingelovens § 34 vil dog som altovervejende hovedregel ikke kunne udgøre de fornødne foranstaltninger i sager af denne karakter.

Der kan derfor overvejes, om det gældende krav om, at frihedsberøvelse kun må anvendes, når de i udlændingelovens § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige, bør fraviges i sager, hvor udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. En sådan ordning kræver imidlertid en lovændring, jf. Højesterets kendelse af 2. december 1987, gengivet i UfR1988.111H. I en sådan mulig ny ordning vil der således være adgang til om nødvendigt og under iagttagelse af Danmarks internationale forpligtelser at anvende frihedsberøvelse i disse sager, uden at politiet i almindelighed forinden skal vurdere – og under en domstolsprøvelse af frihedsberøvelsen argumentere for – at de mindre indgribende foranstaltninger efter udlændingelovens § 34 ikke ville være tilstrækkelige.

Afgørelser om frihedsberøvelse efter § 36 vil fortsat skulle leve op til proportionalitetsprincippet, men det synes ikke relevant i sager af denne karakter alene at anvende § 34-foranstaltninger, hvorfor det er unødigt, at politiet skal overveje, om § 34-foranstaltningerne er tilstrækkelige.

Det bemærkes, at der ved proportionalitetsafvejningen må sondres mellem iværksættelse og opretholdelse af frihedsberøvelse.

Proportionalitetsbetingelsen skal således løbende være opfyldt, og det vil efter omstændighederne med tiden kunne blive vanskeligere at begrunde en fortsat opretholdelse af en frihedsberøvelse, end det var at begrunde iværksættelsen heraf.

Arbejdsgruppen anbefaler, at den opstillede model for behandlingen af sager om frihedsberøvelse tages i anvendelse. Modellen imødekommer efter arbejdsgruppens opfattelse de kritikpunkter, der har været i forhold til den hidtidige ordning, ligesom modellen tager højde for de kendelser, som Højesteret har afsagt i de to tunesersager.

Modellen vil – i sammenhæng med etableringen af en ny model for behandlingen af sager om farevurderingen – hurtigt kunne implementeres, og ordningen vil betyde en større grad af retssikkerhed for den enkelte og give større generel legitimitet til ordningen med frihedsberøvelse. Modellen vil desuden bidrage til en hurtig og effektiv behandling af denne type sager.

Arbejdsgruppen finder i relation til behovet for supplerende indgreb og vilkår under behandlingen af en